ца и съпруга. Целият й живот доби само един смисъл - да облегчи мъката и самотата на хубавия пленник.

А цар Калоян пътуваше непрестанно, обикаляше новопревзетите градове, дигаше нови крепостни стени...

И нищо не виждаше, нищо не разбираше от това, което става с Целгуба.

Тежки държавни грижи заслепяваха сърцето му.

Глава XXV

Топлата нощ нахлува на широки вълни през отворените прозорци и лъха тежка замая.

Целгуба неспокойно се разхожда из стаята си. Цяла вечер тя бе чакала и обикаляла из градините, но императорът не бе излязал. Какво се е случило? Да не е нещо болен? Да не е нещо сърдит? Тъмно безпокойство бащалостно я разкъсва. А няма кого да попита, как да узнае... Тя се мъчи да си припомни всичко от предния ден, но не намира нищо, което би могло да обиди латинеца. Той дълго й бе разправял за родната си Ландр, за децата си, за покойната си жена. Без да разбира всичките му думи, тя бе доловила причината на дълбоката му тъга и с нежни слова се бе опитала да го изтръгне от мрачните му мисли, с треперяща неловка ръка се бе опитала да изтрие сълзите, които капеха по лицето му. Тогава той бе уловил ръката й и дълго я бе целунал. След това, без да каже нищо, бе станал и си отишъл. Защо се бе разсърдил? А може би не се сърдеше... Тогава?

Тя се ослуша и погледна през прозореца. Сърцето й трепна ~~безумно.~~ Между тъмните дървета се мярка една висока стройна осанка. По обляната с лунна светлина пътека се задава императора и пак изчезва в сянката на градината. Стъпките му са безспокойни. Нещо тревожи и смущава духа му.